

Beste gemeenteleden,

Afgelopen zondag zat ik in een warme kerk en was nog even aan het nadenken over onze reis naar Oekraïne. We waren de zondag daarvoor uitgenodigd om een zigeunerdienst bij de Roma's bij te wonen, de stichting heeft met een aantal Romadorpen contact, steunt een aantal Romadominees en heeft bijgedragen aan de vorming en bouw van een aantal Romakerkjes.

De kerk waar wij uitgenodigd waren was een tent, het was rond het vriespunt, maar de tent zat vol. Er lagen tapijten op de grond en de tentdeur stond open, want dat is de gedachte: de kerk staat altijd open voor iedereen. We waren over wegen met kuilen en plassen hierheen gereden, de dienst was al begonnen en er werd gezongen door mensen met doorleefde gezichten, begeleidt door een enthousiaste mevrouw achter haar keyboard. We kregen zwarte koffie aangeboden in kleine kopjes toen we binnenkwamen op onze modderige schoenen. De Romadominee had het woord: het gaat niet om status, hoe we er uitzien en waar we vandaan komen, het gaat om je hart of daar liefde voor Jezus is. Een man zei: vergeef me God, ik heb vorige week een kip van de buurman gestolen. Een andere man zei: vergeef me God, ik heb de buurvrouw uitgescholden. We zongen liederen en baden met elkaar het Onze Vader. En daar stonden vier nuchtere Hollandse mannen met tranen in hun ogen. Onze westerse bril viel af, de verschillen vielen weg, we ervoeren dat we één waren in Christus.

We deelden voedselpakketten uit aan deze mensen en waren erg stil en dankbaar op de terugweg naar het huis waar we verbleven.

Ja het was een mooie reis geweest. Door de Beierse heuvels, langs de bergen van Oostenrijk, de lichtjes van Wenen, de oude stad van Boedapest waren we bij de rand van Europa belandt. Het duurde drie uur voor we de grens met Oekraïne over waren, hier een stempel, daar een controle, paspoort, rijbewijs, kentekenbewijs, alles werd uitgebreid gecheckt. In Oekraïne veranderden de wegen, de omgeving, de huizen, de mensen, ik stelde me voor dat het er honderd jaar geleden er bij ons ook zo moet hebben uitgezien.

We hebben onze lading van de bussen in de opslag ruimte gebracht, we hebben een aantal goederen persoonlijk bij mensen mogen brengen, zijn naar een dienst in de baptisten- en Romakerk geweest en hebben het bejaardenhuis in aanbouw kunnen zien. Ook hebben we mooie ontmoetingen gehad met lokale bewoners, vluchtelingen en Roma's. Verder hebben we vooral veel kilometers gemaakt maar het was het waard. Oekraïne, letterlijk betekent het Grensland, het ging de afgelopen jaren vooruit in alle opzichten, door de oorlog staat het nu weer stil. Maar één ding weten we wel, voor God bestaan er geen grenzen.

